

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 1

Toimitusneuvosto:
Hans Molander (pj)
Jaakko Vesterinen
Heikki Vesterinen
Terttu Nuttinen

Vesteristen sukuseura ry:n
jäsenjulkaisu

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Wallininkatu 8 A 3
00530 Helsinki

Painatuspäivä
6.6.1991

Vesteristen suku koolla Viitasaarella 16.—17.6.1990

Viitasaarelainen kuvaus sukukokouksesta:

Minä, Vesterinen ennen ja jälkeen v. 1990 sukujuhlan

Kun vuosia sitten pengoin sukuhaaramme menneisyyttä sukukirjaa varten, huomasin, että esi-isäni polveutuivat samasta talonpoikaisuudesta, ja että oli vain yksi laajalle levinnyt Vesteristen suku. Näin kumoutui se väittäämä, ettemme ole, eikä ne ole samoja Vesterisiä.

Eriytyminen kai tapahtui silloin, kun nämä minun sukut jäivät turpeen — vaihtoivat kuokan saveen ja muuraukshiveleihin. Jostain oli saatu ns. bohee-verta suoniin ja niin elämä oli kuin laulussa "Kesällä töitä teki muurar talvella mikä mitään". Jos lie puutettakin ollut, sen korvasi lämmin ja rakastava kodin henki, sisarusten tiivis yhteenkuuluvuuden tunne ja se kuolematon Vesteristen huumori. Tavattasimme serkut ja läheisukalaiset nauramme makeat naurut setämme Lassi Vesterisen jutuille vielä vuosikymmenien kuluttua niistä muistelllessamme. Hän oli meidän Mynchhausenimme.

Meillä oli turvallinen koti, josta saimme pohjan kestääkseen pelotta elämän haasteet. Niinpä minut palautettiin esi-isien ammattiin maatalon emännäksi, mutta niin mielenkiintoiseen, henkisiin harrastuksiin omaavaan perheeseen. Tärkein ja rakkain elämänsisältö oli syntyjen syvien pohjimien mm. teosofian ja astrologian kautta. Otolliseen maaperään se kylvettiin minunkin sieluni, vaikka totaalisesti Vesterinen oli palautettu turpeeseen. Näin kului aika lähimpien sisarusten, serkkujen, setien ja tietien elämänoivoamaa ja tukea antavassa yhteisössä, kunnes

sukututkimuksen myötä "reviiri" laajeni huomasti. Kissanpojalle aukesi silmät. Oli tunne kuin Tuntemattoman Hietasella, että "mikä mies mä ollenka onka". Lähtien sukuhaarastamme tiedot tutkijoille ja esi-isälläni oli esi-isäni niin pitkälle kuin tutkimus menneisyyteen ulottui. Varmaan paljon epäolennaisista on matkan varrella karistunut pois, mutta olen naimis, nimi on säilynyt.

Niinpä oli riemullista olla mukana järjestämässä, kun saimme Sukujuhlan kotipitäjämmä Viitasaarelle. Teitä oli paljon mukana, vielä enempi oli odotettavana. Oli monia ihan tuntuja, joille tokaisin, mitä sinäkin täällä oot, ja vastaus oli: äiti tai mummo on Vesterisiä. Lämmin tunne ja sukurakkaus paisutti rintaa.

Juhlimme kaksi päivää. Tosin asiaakin puitiin 16.6. Ruu-ponsaareissa pidetyssä Sukuneuvoston kokouksessa ja sunnuntai Juhlakokouksessa. Niistä kai tietoa virallisemmassa yhteydessä.

Enpä muista edes millainen ilma oli, katselin vain kolmea autolastillista vesterisiä, kun yläpäällä läksimme näyttämään kaunistu koteistutimme.

Keitelejärvi, tämä luontomme kauneuden tuoja, rikkoo pitäjämme siinä mielessä, että on pitkä matkat kyläkunnalta toiselle. Maatalous on pitäjämme johtavia elinkeinoja ja niinpä halusimme näyttää ns. Ökytaloa Keitelejoen Pietilää. Tämä on ollut kai kautta aikojen talonpoikais-Vesteristen tilana.

jatkuu s. 2

Dos. Ervo Vesterinen:

Matin puumerkin löytäminen

sukukokouksen juhlapuhe

Ervo Vesterinen

Arvoisat sukuneuvoston ja sukuseuran jäsenet, hyvät kouskuvieraat!

Kun allekirjoittanutta pyydettiin pitämään tämän tilaisuuden juhlapuhe, koin kutsun paitsi kunniana, myös erikoisen velvoittavana. Olihan isäni Heikki Olavi Vesterinen ollut sukuseuramme perustajajäsen ja hänen osuutensa on ollut ilmeisen merkittävä sukumme alkujuurien selvittäjänä.

Isäni kuoli 1977, ehdittyään tutkia sukumme n. kymmenen vuoden ajan. Olin toki mielenkiinnolla seurannut hänen tutkimustensa edistymistä tuolloin, mutta vasta nyt, yli 20 vuotta Matin puumerkin löytymisen jälkeen, minulla on ollut paremmin aikaa ja velvoitteenkin, selailta jälkeensä jääneitä asiakirjoja, kirjoituksia ja kirjeenvaihtoa.

Asiakirjat ovat osoittaneet mielenkiintoiseksi, vaikkakin usein kuiviksi nimiluetelloiksi. Pienenä elämänläheisenä, hieman tunnepitoisena, mutta piristävänä poikkeuksena on 2.8.68 otsakkeella "sukututkimuksen liepeiltä" päivätty kirjoitelma.

Luen siitä tällöin: "Eras tuttavani, joka suorittaa sukututkimuksia jatkuvasti, on antanut työssään minulle monta hyvää neuvoa. Kerran hän sanoi, ettei sukututkimuk-

sisä riitä pelkkä nimien peräkkäi lueteleminen. Nimen kantajat on saatava elämään. On koettava etsiä kunkin ihmisen persoonallisia piirteitä.

Mistä minä niitä ottaisin?

Olin ollut tyytyväinen, kun olin saanut pitää vanhoja papereita käsissäni. Vain mielikuvitukseni, mutta kovin kaukaisina, vailla välitöntä kosketusta, kuvittelin henkilöitten elämää. Tiesin itsekini, että mielikuvitukseni oli pelkkää illusioita. Sillä ei ollut mitään konkreettista pohjaa. Enhän heistä tietänyt muuta kuin nimen, veroluvin ja asuinkylän. Koetin kuitenkin elää 1500- ja 1600-luvun ihmisten kanssa heidän elementissään, nähdä heidät heidän silloisissa toissaan, askareissaan, sodissaan, nälässään, piilopaikoissaan ja lohduttomissa pakenemisissaan. Lähellekään heidän elämänsä en kuitenkaan päässyt.

Sitten tuli nuoremman Matin puumerkki 16.12.1601. Nyt 16.12.1967.

Tieten tahtoen on ottanut huomioon juliaanisen ja gregoorisen ajanlaskun eroa, pidin kiinni vain kirjoitetusta päivä määrästä.

366 vuotta vanha asiakirja oli 16 joulukuuta kädessäni. Sama asiakirja, joka oli ollut Matin kädessä. Hän oli istunut ja piirtänyt sulakynällä hitaasti ja varoen puumerkinsä paperiin ja vouti tai voutin kirjuri oli ripotellut sen päälle musteen kuvukseksi hienoa hiekkaa (silloin ei ollut

imupaperia).

Koskettelin tuota puumerkkiä ja tunsin hiekan tarttuvan sormenpäihini.

Nyt minulla oli elävä ihminen edessäni.

Vuosisaaton halki tunsin puristavani Matin kättä. Tunsin samalla kertaa sekä iloa että ahdistusta, iloa siitä, että aika oli välittämme kadonnut ja, että minä olin ensimmäinen Vesterinen satosen vuosien jälkeen, joka oli saanut häneen välittömän kosketuksen, mutta ahdistusta siitä, että tiesin enemmän kuin hän, sillä tiesin, että hänen talonsa olisi kohta autona. Käsiäni pesemättä, sormenpäät hiekkassa, lähdin pois.."

Hyvät kuulijat: Koska olen ammatillani gynekologi, olen joutunut läheltä seuraamaan naisen elämänvaiheita nimenomaan sellaisissa tapauksissa, joihin liittyy paitsi äitiyden onni, myös vaikeat sairaudet, tuska ja epätoivokin. Erikoisesti olen oppinut arvostamaan naisen kykyä nopeasti muuttuvissa kriisitilanteissa.

Haluankin omistaa arvostukseni suvun naisille, kun isäni aikoinaan onnistui ensimmäisen sukuseuramme julkaisun seuraaviin lausein.

Suuren Vesterisen suvun pieni tyttö, nimeltään Ainikki, huomispäivän nainen, saa tämän kirjoituksen ihailun- ja kunnioituksenosoituksena niistä tuhansia naisia kohtaan, jotka Vesterisen ja hänen jälkeläistensä äiteinä, vaimoina ja tyttöinä ovat tuoneet ja vieneet verta muihin sukuihin. Naiset ovat miestensä rinnalla heitä tuken, auttaen ja heille lapsia synnyttäneen, sekä niitä satojen muiden askareittensa lomassa kasvattaen, suorittaneet niin suuren veron, etteivät voidut ole kyenneet sitä parseliksi arvioimaan. Jokainen synnytyks

ja lapsen aikuiseksi kasvattaminen on ollut vaativampaa kuin miesten suorittama riistan metsästäminen nuolin ja keihäin tai lähiastelu sodassa. Naiset ovat maksaneet suuremman veron kuin miehet. Heidän sylissänsä lapsi on saanut sen turvan ja lämmön, joka on ollut jousien eli miehiksi vartuneiden poikien voimana koko heidän elämänsä ajan. On ollut aina arvoja, joita ei ole ollut tiilikirjoissa, koska kaiken keksineet verottajatkaan eivät ole osanneet niitä rahaksi muuttaa. Eräs sellainen arvo on naisen työ.

1700-luvulla oli suvun naisilla oma nimi, tosin vieraan kielen mukainen, mutta kaunis ja muistimerkitsemisen arvoinen.

Vesteritär

Äskettäin tuli kuluneeksi 50 v. talvisodan syyntymisestä.

Kannaksen karjalaisten kohtalo on monin tavoin tullut meille tutuksi kuluneen vuoden aikana. Sallittakoon minun vielä palata tähän aiheeseen kunnianosoitukseksi karjalaisille esi-isillemme.

Vuonna 1941 valistusupseeri, kapteeni ja FM Paavo Korven-Korpinen, suuri Karjalan ystävä ja karjalaisten edesauttaja julkaisi kirjan: *Kannaksen kansan evakkotähtäjä*. Tämä omakustanteinen kirja kuuluu tänä päivänä bibliofiilisiin harvinaisuuksiin ja se on paitsi tarkka ja tärkeä dokumentti tapahtuneesta myös ihmiskuvauksineen koskettava. Sivuilta 133—134 on kuvaus erään karjalaisen kohtalosta. Koska luonnehdinta on elävä, yksinkertaisuudessaan sykähdyttävä ja koska se ilmituo karjalaisen naisen tyyneyden, järjestelmällisyyden ja huolettomuudenkin esille, lainaan kirjasta kappaaleen.

jatkuu s. 2

Matin puumerkki.

Puheenjohtajan palsta:

Toimintamme tänään

Seppo Vesterinen

Elämässämme tämä päivä ei liene juuri eilisestä poikkeavampi. Vuoden ajanjaksoin on vertailulle ajallisesti kovin lyhyt, mutta tuomalla kuvitelmissä ne ajat ja olosuhteet, joissa esi-isämme siirtyivät elämään ja asuttamaan Rakasta Isänmaataamme, saamme syvyyttä vertailluille.

Vaikka on siirtä ajatuksissa taakaisin tämän päivän arkeen ja niihin "mitättömiin vaikeuksiin", jotka me vaikeuksina pidämme. Lie-nee kuitenkin ajottain tarpeen tuoda rinnastuksia, voidaksemme arvostaa menneiden sukupolviemme työtä, jonka pohjalta hyvinvoivint me on luotu.

Samantapaista vertaillua me tarvitsemme vertailemallaan niitä vaikeuksia joita Sukuseuramme toiminnan alkuun saattajat ja tutkijat ovat kokeneet ja läpikäyneet Seuramme alkutaipaleella.

Tämän päivän vaikeutena me näemme Seuramme toiminnassa tutkijavoimien puuttamisen eli sen, ettei sukuseurallamme ole ollut vuosien jänkkäriä tutkimusta henkilöä, joka olisi jatkanut aiempien sukututkijoiden työtä. Käytännössä tutkimustyön on pysähtynyt lehtori Eero Vesterisen tutkimuksen ja käsikirjoituksen käsittävään aineistoon, jonka tuolla on 1987 jul-

Matin puumerkki jatked.siv.

Vesterisen emäntä

Solakassa mäntymetsässä suojeluskuntalaton etelälaidalla istuu kannon nenässä luvun junan saupumista odotellen Vesterisen iäkäs emäntä. Tatu tuntee hänet ja pysähtyy puhuttelemaan.

— Vastako mi tekni, emäntä, havahduitte lähtemään?

— Jo miu se yksi rengasmatka pit tehä. Vaik ei tuotakaan ois tull muutte tehty, mut ku se Vuokko pit viia pois kotihe vanhempiensa luokse. Ei isäntä vissiikä tuija ennää muistaakaa Vuokkoo. Hää oli miu vunnakkai, vast sellane 3-vuuvu ikäine. Miu tyttärekii hopuutiit minnuu lähemmä, ku valtio kerra antaa ilmase matkalupunkii. Aino kä siel minnuu varta vaste tyrkyttämäs matkalle.

Vapaaehtoisen siirtävään mukanako menitte jo heti lokakuun alussa?

— En mie suotta hättäilt. Eiks se lie oli siin lokakuu 21 p:n lauantain, ku se Aino tyttärei käi siei meil ja sit maanantain lähettiikii hevosen Raivola ja sieltä jatkettiin matkaa junal ettee päi. Junas sattukii olemaan vähä matkustavassii, joi sainkii Vuokon laitettuu penkille nukkumaan. Hätäsemmat olliit läheneet jo parise viikkoo aikasemmin.

— Tyrvälle vai Kiiikkaanko teidät vietiin?

— Mie käi poikihe luon siel Jyväskylä ja Savonlinnas, enkä mie kehant valtio enkä huolto varas reissujai tehä.

— Mitenkä siellä kannakse-

kaistu Vesteristen Sukukirja.

Sukuneuvoston toiveena on, että nykyistä lähisukuaan tutkivista jäsenistämme joku löytäisi laajemman toimintamuodon harrastuksestaan ja ryhtyisi jatkamaan Vesteristen Sukukirjan ja aiempien julkaisujen pohjalta Vesteristen suvun vaihteiden tutkimusta. Tutkimustietoa on vielä runsaasti tämän vuosituhannen puolivälin paikkeilla saatavissa mm. Valtion arkistosta.

Vesteristen Sukuseuralla on mahdollisuus avustaa tutkimuksen aiheuttamissa taloudellisissa kysymyksissä, mutta ei luonnollisesti-kaan palkkauksessa.

Toiminnallisena vaikeutena me koemme tiedottamisen, yhteyden- ja yhteishengen ylläpitämisen koko valtakunnan alueella toimivan yhdistyksemme jäsenkunnan keskuudessa. Tiedottaminen toiminnan tilasta ja tulevastakin toiminnasta sekä sukukokouksen päätöksistä lienee vähintään mikä jokainen yhdistyksen jäsen on oikeutettu yhdistykseensä odottamaan.

Näitä ongelmia pohditellessa on Sukuneuvoston nimenmyyjä julkaisu- toimikunta, jonka tehtävänä on tiedon jakaminen jäsenillemme yhdistyksemme toiminnasta. Tämän toimikunnan työn tuloksena on nyt julkaistu "Vesteristen Viesti"-niminen lehtinen. Toivomme, että tämä julkaisu on omiaan poistamaan tiedotusongelmia olleita puutteita.

Sukuseuramme toiminnasta kerrotaan toisaalla lehtisessä, mutta jo tässä yhteydessä voin mainita, että vuoden 1992 sukukokous on päätetty pitää 6.—7.6.1992 Asikkalassa Vääksyssä, jonne toivomme tarjantasa osanottoa.

HYVÄÄ TULEVAISUUTTA JA ALKANUTTA KESÄÄ TOIVOTTAEN

Seppo Vesterinen
Sukuseuran pj

lainen elämä viihtyy?

— Eivät hyö siljojao erittäi kiitäkää, jos ei pahast moittikaa. Hyvä hii miul on omii lapsihei kansa ellää ja olla. Ahaastaha sil yllessä meikäläisil o ja puute puust, vaatteis, ruuast, astioist sekä muust, tietäähän sen, kun ei mittää mukan oli tilaisuus viia. Ostaaikii mitä tahot, nii hinnat o nousseet ku vehnäaikaina.

— Saitteko mukaanne mitään erikoista?

— Vähä sänkyyvaatteei, kui myös itselle sen, minkä omii voimi voin kantaat rettuuttaa käsissä. Ol se Vuokkokii sillo vastukin. Hänellekii ku pit ottaa yhta ja toista. Onk tämä pien? kysy hää melkeke joesä neest. Jos siihe vastastit, jot se kuuluu siin tapukse Vuokolle ja pis sen ommaa tavarareppuee. Tytölle kertyyksi talviisii kammaa kaikkelaista ja mukkaavi ei pit ottaa, muute tul itku ja tora. Ku sitä saalis- ta siit Savonlinnas ruvetii seulumaa ja selvittämmä, löyty sielt pieni polttoupu palasi, poikkijalkane vihkimäpalli, tyhjii pitskajässiköi, piene poja pökyty, mitkä ei kelpaa hänelle eivätkä miule, pienkoko- ne kenkä, sitäkii vaa yksi kappale, kuusenkäpöly mummol kohvinkaitokäpölyök, kolme pientä virsirijua, joihe räntim me en nää mittää ja mitä hääkää ei viel ossaa lukkee. Sella- siihe ne lapset.

Emäntä kertoo edelleen uskirkkolaisella murteellaan, että hän läksi Jyväskylästä tän-

ne kotiaan katsomaan, vaikka kaikki kielteivät.

Parin päivän perästä läksi emäntä Uudellekirkolle.

— Miltä aamulla tuntui, kun ensimmäiset laukukset jymähtelivät siellä kotipitäjänne rannikolla?

— No, ei oikee miltää. Ku ne ryssät siel ain ampuit, ni luultii, jot mitäs ne nyt o äitneyne ja mäntii katsomaa ja ihmettelemää. Ja ku ne lenteliit, nii juostii ain katsomaa. Siit alko minnuu vaikuttaa, jot pitänäö yhäti varoiks vaik paistaa vehnäsii evästä vart, jos tulloo vaik lähettäväks. Mäni Kako puojist ostamaa hiivaa. Kako emäntä anto koko paketi ja sano: ottaa vaa keral, jos sattuu vaik tarvitsemaa. No, sama se, tuumasiin, mie paa vehnäjauhosakkii, sielhiä se sit löytyy. Läksi kottii ja sekasi vahnase. Teteri Titalle mie sanoi: lämmitäkää työ sauna, ko teil o ves lähempän ku meil. Käyväähä saunas, jos täst tulloo vaik lähettäväks.

Ku Rautio sit kolme aikaa il- tapäivät tul käskemää, jot nyt o lähettävä ja vilkkaast, oi miul jo evävehnaset paistetun pöyväl, verski voi kirnutun sevä, kolme parasta tynnyä ja se uute täkki valmiiks pakattun. Ja o- lahä niis mytyis vähä muutakii. Sauna kyl jäi käymättä. Aletti määni Inotietä Mustaa- ruukki päi. Sinne tul illal linja- autoi, mut ne veivätkii takasi Metsäkiüllä ja Uuvekirko tie- tä myöte Perkjärve asemalle. Koivisto kautta ei kuulema saanut kulke. Nii, nyt uun täs ja uutellen juunaa.

— Eikö kävelly ja noiden tavaroiden kantaminen siellä Mustanruukin tiellä käynyt raskaaksi 70-vuotiaalle?

— Mähä se miult, niiku se män muultii.
— Minne isäntä on eksynyt?
— Kottii hää viel miust jäi. upas tulla pyöräpelii jällest. Mie etsi hänel vielä valmiiks sukuna ja uhvata, jot sap ottaa ne kerallee. Ja ko löytää mist paajalat, ni saap keittää vaik tattarputro sie maailma matkoil.

— Miltä tuntui nyt, kun koti ja omaisuus jäi?

— Sehä se täs surettaakii. Läheppäs nyt omast valmiist koistais ja jätä se sinne tavaroinnee ja muistone päivine. Hyvä ja rakas se koti ja koko kotiseutu ol. Vielhä niitä tavaroi o mahdollisuus saaha, mut saapiks sitä kottii ja varsiikii sitä kotsuuttu ikännää nähkääkö mut viel omistaa. Kyl meitä vaa rangassaa, ollaaks myö kaikii syntiesimpyi tää Kannaksel olevat ihmiset?

Isäni arkistosta selviää, että kyseessä on isäni äiti Aina Maria Himmanen s. 25.9. 1869 Kivennavalla.

Näin isoäitini nousee elämään Paavo Korven-Korpisen kirjan lehdiltä.

Uskoisin, että nuo Kannaksen karjalaisten ominaisuudet: rauhallinen, mutta järjestelmällinen suhtautuminen asioihin kriisitilanteissa, kyky nauttia elämän pienistäkin arvoista, joskus jopa huolettomuus, ominaisuudet jotka olivat elämästä ylläpitävinä voimina sukumme vuosisatatisissa historiassa ovat ehkä tänäänkin niitä kantaivoin ominaisuuksia, jotka ovat apunamme ja auttavat kestävässä uisussa, yhä haasteellisimmassa nykypäivän stressitilanteissa.

Hyvät kuulijat, toivon sukuseuramme jäsenille ja kaikille läsnäoleville mitä parhaitta ja virkistävintä kesää.

Kirjoittaja on HYSK:n gynekologian erikoislääkäri

Minä Vesterinen, jatk.

Talo on työllä ja huolella hoidettu. Rakkaus maahan ja usko sen antamaan mahdollisuuteen toimeentulon antajana näkyi talonväen varmassa ja iloisessa olemuksessa, vieraanvaraisuudessa sekä heidän har- rastuksissaan.

Paninpahan vain merkillä kuvan paikallislehdestämme emäntä-Ritva hirvenkaatjana, isäntien ja poikien koira- ja ampumaharrastuksista puhumattakaan. Näin me viihdyimme täällä. Kovan työn vastapainoksi luontaisia harrastusmahdollisuuksia hyväksimme ja viihtyvydeksemme käyttäen.

Pietilästä jatkoimme kiertojelua Juhani Ahon onkikosken ja "Lastujen maiseman Huopanan kautta Soliskylään jo museoituneeseen Lyyli Vesterisen omistamaan ja kunni- oituksella vaalimaan Solisniemi — sukutilaan.

Suureen, joskus kärejätapanakin käytettyyn piirttiin, on Lyyli kerännyt tallettamansa vuosisatatiset luontaistaloudessa käytetyt astiat, vaatetuksen teossa, kalastuksessa ja maanviljelyksessä tarvittavat työ- ja tarvekalut. Jäipä jokusen vim- paimen käyttötarkoitus arvoitukseksi. Olihan niitä satoja.

— Lauantaisen retkemme päätteeksi kokoonnuimme Ruupon ravintolatiloihin, jossa oli ohjelmaa ruokailun-, keskustelun ja tanssin lomassa. Ruuponsaari on Rantasipi-hotelliketjun ensimmäinen lomakeidas. Täällä Viitasaaressa syntyi idea tämäntyyppisten ns. korphotellien perustamiseen Keski-Euroopan ja Ruuhka-Suomen ihmisten lomailutarpeisiin.

"Syvvää sitte ku s...oista tullaan" virkko emäntä ohittaessaan metsästä palaavaan mieheensä vuosikyymenistä siten hengellisen herätyk... kohtauksessa kylässämm... Minä "Martan" osaan oppou- tuutena jäin sunnuntai- aamun kirkkonenoihoista, kuule- matta omaperäisen pastorim- me saarna. Saan lukea sen ehkä toisaalta lehdestämme et- siessään yhä hengellistä kotiaa- ni.

Sukuhaaramme aktiivisesta pasifismita huolimatta sankarihaudoissamme lepää monia sukumme poikia. Sukuseuran kunniakäynti ja seppelelas- ku Viitasaaressa Sankarihau- dulle tuntuun vuosien myötä yhä velvoittavammalta.

Ennen sukukokousta ja -juhlaa tarjosimme vähemmän juhlallisen hernekeitto/pannukkuaterian. Tunnelma keit- tössä oli kiireisen hilpeä, kun ruoka maitto i juhlijoille.

Siirryimme isoon juhlasaliin jonka osava ja kekselläsisä- reni Raakel Kumpulainen kau- nisti omilla ja meidän vesteris- tyttöjen käsillä ja TH Varik- sen luontokuvilla sekä alkuke- sän runsaalla kukkasilla.

Alkulaululla "Kalevalainen tervehdys" me viitasaaarelaiset aloitimme juhla, jonka jälkeen Sukuseuran puheenjohtaja Seppo Vesterinen toivoi väen tervetulleeksi. Viitasaaari on hyvin vireä musiikkipitäjä. Kesä- lomista ja yhteensattumista johtuen emme kuitenkaan saa- neet antaa kaikenkattavaa näytöstä tälle. Mutta olihan meidän oman musiikkikou- lupsia ja nuoria esittäjiä sekä suvun maineikas edustaja sel- lotaiteilija Seppo Erolan esi- nyminen Leena-Riitta Hautsa- lon säestäessä. Ja kun yhteise- tit lauloimme Keski-suomen ko- tiseutulaulua tunsin, että "Vä- nön kannel" soi mukana.
Dosentti Ervo Vesterisen

juhlapuheesta jäi erikoisesti mieleen hänen lämpimät, kun- nioittavat sanansa suven esi- läille ja varmaan saimme ot- taa niistä osamme me Nyky- vesterittäretkin. Kiitos!

Kun Sukujuhlan valmistelu- jen ja läpiviemisen suhteen olimme selvinneet "kunnialla" ja kaksipäiväinen yhdessäolo päättyessä lähtökahveihin oli vapautunut, iloinen olo. Lä- htötoiminnan haikeus hukkui iloiseen puheensoriaan ja muistoja tallettaviin valoku- vauskoneiden surinaan.

Oli valtava kokemus tuntea kuuluvansa näin suureen ja elinvoimaiseen sukuun, jonka juuret ulottuvat vuosisatoja sy-

vään suomalaiseen maaperään. Sen yhtenä renkaana tunsin historian kuman jalkojeni al- la ja pääni päällä taivaassa. Rakkaat Vesteriseni, tavataan Vääkssä 1992.

Ruth Varis
Kalle Viin (s. 22.9.1893) tr.

Ruth Varis

Viitasaaressa sukukokous

Sukuseuran 21. sääntömääräin- nen sukukokous pidettiin Viitasaarella 17.6.1990. Kokous- paikkana oli Keskuskoulu. Osanottajalistaan oli kirjattu 173 nimeä, mutta nimilista ei liene tavoittanut kaikkia kokouspaikalla olleita.

Kokouksen avasi sukuneu- voston puheenjohtaja Seppo Vesterinen Järvelästä toivot- taen läsnäolevat Vesteristen su- kuseuran jäsenet sydämellisesti tervetulleiksi sukukokoukseen.

Kokouksen puheenjohtajak- si valittiin dosentti Ervo Vesterinen Espoosta, sihteeriksi ag- ronomi Raimo Vesterinen niin- ikään Espoosta sekä kokous- pöytäkirjan tarkastajaksi ja äänentarkistajaksi kunnallisneuvos Paavo Vesterinen Laukaal- ta ja Maire Vesterinen Viitasaa- rella.

Toimintakertomus ja tilin- päätös hyväksyttiin muutoksin- ta sekä myönnettiin asianomai- sille tili- ja vastuuvuodet.

Jäsenmaksun suurruudeksi hyväksyttiin sukuneuvoston ehdotuksen mukaisesti 40 markkaa kummallekin edessä olevalle toimintavuodelle (1991 ja 1992).

Hyväksyttiin 9 kohtainen toimintasuunnitelma, jonka mukaan keskitytään sukuseu- ra- aatteen vaalimiseen ja erityi- sesti Vesteristen suvun ja sen edustajien vaihteiden seuraami- seen, ylläpidetään ja edistetään suvun tunnusmateriaalin tar- jontaa ja sukua koskevaa jul- kaisu- toimintaa, pyritään sukuseu- ran jäsenmäärän lisäämi- seen, kehitetään jäsenrekisterin ylläpitoa, pyritään aikaansaama- aan jäsentiedotteita sekä lisä- painos sukukirjasta, harkitaan sukututkimuksen jatkamista, osallistutua Itsenäisyyden juhluvuonna 1992 pidettävälle sukumessulle sekä käynniste- tään sukuseuran 25-vuotisishi- toriikin valmistelu.

Sukuneuvoston puheenjoh- tajan jatkamisen puolesta käy- tenten keskustelujen ja kannan- ottojen jälkeen Seppo Vesteri- nen lupautui jatkamaan tässä

tehtävässä.

Sukuneuvoston jäseniksi va- littiin Kaija Kinnunen Suonen- joki, Hans Molander Helsinki, Terttu Nuutinen Rautalampi, Hilka Silvola Espoo, Arto Vesterinen Rautalampi, Erkki Vesterinen Asikkala, Heikki Vesterinen Kotka, Inkeri Vesterinen Helsinki, Jaakko Vesterinen Helsinki, Justina Vesterinen Laukaa, Raivo Vesteri- nen Espoo. Sukuneuvoston jä- senten tarkempi esittely osoite- tietoineen löytyvät muualta lehdestä.

Tilintarkastajiksi valittiin Hilka Molander Helsingistä ja Jorma Vesterinen Vantaalta, varalle Leena Vesterinen ja Terttu Majuri kummatkin Van- taalta.

Vuoden 1992 sukukokous- nen kokouspaikaksi valittiin Asikkalassa Vääkssä.

Ennen kokouksen alkua ryh- mä viitasaaarelaisia sukuseuran naisjäseniä esittivät Kalevalai- sen tervehdyksen, kuultiin Kristiina Kujan, huilu ja Ari Uotilan, kitara yhteisesitys, Maija Vesterinen ja hänen poi- kansa lausuivat Irma Vesterisen runoja. Sellotaitelijat Seppo Eirola esiintyi säestäjänään Leena-Riitta Hautsalo. Juhla- puheen pitivät dosentti Ervo Vesterinen (puhe julkaistu muualla lehdestä). Viitasaaressa kunnan tervehdyksen soitto-kuoron laulettuun Keski-Suomen kotiseutulauluun.

Tilaisuuden päätteeksi ja en- nen kotimatkaa alkua nauitiin lähtökahvit. Ennen kokouksen alkua oli ollut tilai- suus nauttia paikallisten suven edustajien järjestämä lounas keskus- koulun tiloissa.

Kaikki niin järjestelyihin kuin juhlan ja kokouksen läpiviemiseen osallistuneet henki- löt ansaitsevat näin jäljestyin päin mitä lämpimän kiitoksen onnistuneesta ja mieleenpau- neesta tilaisuudesta.

Kiitos!

Asikkala portti Päijänteelle

Asikkalan kunta on elinvoi- mainen ja kasvava kunta Päijät-Hämeessä. Kunta tunnetaan laajasti kauniista luonnos- ta, jonka yhtenä merkittävä osa on Päijänne. Kunta tunnetaan myös useista merkit- tävistä yrityksistään. Näistä ehkä tunnetuimmat ovat Rapala Oy, Kemppe Oy ja Hotelli Tal- lukka.

Asikkalassa yhdistyy luon- nollisella tavalla perinteiset elinkeinot maa- ja metsätalous ja nykyaikaisella tavalla ja tek- niikalla toimivat kansainväli-

sestikin tunnetut yritykset.

Asikkalaisten eläminen laa- tuun kuuluu myös kulttuuri ja perinteiden vaaliminen. Näin ollen olemmekin iloisia siitä, että olette vuoden 1992 suku- kokoukseen pitopaikaksi va- linneet juuri Asikkalan ja sen kuntakeskuksen Vääkseen.

Toivotan kaikki Vesteristen suvun jäsenet ja ystävät tervetulleiksi Asikkalaan. Toivon ja uskon, että kuttamme tarjooa sukukokouksellenne hyvät puitteet. Toivon myös, että yhdytte kauniissa muussamme ja saatte täältä kauniita muistoja.

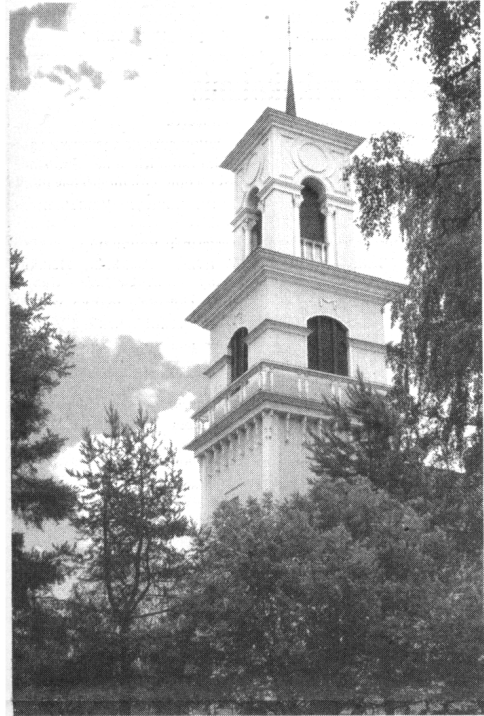
Matti Rantanen
kunnanjohtaja

Sukukokouksen osanottajat kirkossa

Sukukokouksien ohjelmaan on perinteisesti kuulunut osallistuminen paikallisen ev.lut. seurakunnan sunnuntain jumalanpalvelukseen. Näiden tilaisuuksien harras tunnelma ja sen herättämä yhteenkuuluvuuden tunne on ollut omiaan voimakkaasti lisäämään sitä hengellistä antia, joka saarnoihin on sisällyntynyt. Saarnat ovat yleensä jääneet vuosiksi mieliin.

Viitasaarella saarnasi pastori Seppo Korhonen. Hän on hyväntahtoisesti luovuttanut saarnansa tekstin sukuseuran käyttöön.

Päivän teksti koski Lasaretiusta (Luuk. 16:19-31).

Viitasaaren kirkko. Valok. Foto-Kuokkanen Viitasaari.

Etä pääsisit heti mukaan saarnan ajatuksen kulkuun, muistutan, että se liittyy evankeliumitekstiin, jonka äsken kuulinme alttarilla — siis Jeesuksen esimerkkierotuksen rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta.

Monta vuotta sitten seurakuntatalolla järjestettiin tempaus, jonka tarkoituksena oli herättää meidät — nykyisin maailman kahdeksanneksi rikkaimman maan kansalaiset — huomaavat, että joillakin toisilla menee huomommin — paljon huomommin — että on paljon niitä ihmisiä, joille köyhyys merkitsee päivittäin tyhjiyttään kurnivaa vatsaa — nälkää — ja myöskin kuolemistakin nälkään.

Tempauksen tuleville jaettiin seurakuntatalon ovelta arpiliput, joiden perusteella määrätty tarjoulun taso.

Muutamattavat pääsivät kauniisti katettuun pöytäan täytekakkuihin, pöytäantarijoiuineen sun miuineen...

Suuri enemmistö sen sijaan sai jonottaa itsepalveluskielä teekupillistaan ja näkkileipälästaan (en mistä ihan tarkkaan oliko tarjoiu tarkalleen tällainen — idea oli kuitenkin tämä).

Mieleeni jäi yllättävän voimakas tunnereaktio. Täytekakuppöytäan päaseiden mielissä kihisi kapina. Tämä on törkeää pilkkää — leikiä ruualla. — Emme koskaan kakkuun. Kostivatko lopulta sitä en muista.

Siinä pöydässä sanoma meni perille. Omatunto heräsi. "Tämä on törkeää".

Mutta näinhän me juuri elämme jatkuvasti — suhteessa köyhiin maihin. Suuri joukko Lasaruksia viruu siellä kaukana — television ansiosta kuitenkin lähellä, jopa olohuoneissamme, meidän heistä juurikaan välittämättä.

Ja perustelujakin löytyy: Kun joku uskaltanut julkisesti viittaamaan meidän suhteellisesti korkeaan elintasoomme ja hyvinvointiimme, löytyy pian niitä, jotka tukkivat mokomilta ilonpilailijalta suut. — Törkeää puhetta. Ettäkö ei muka ole köyhyttä? Hoidettaukoot omat köyhät ensin — puhattakoon kehitysmaiden tai pakolaisten avustamisesta vasta sitten.

No niin niin, onhan puutteenalaisia — niitä joilla menee huonosti meidänkin keskuudessamme. Mutta silläkö asia on keuhattu? Eikä meillä sitten ole varaa auttaa näkkiintyneitä lähimmäisiämme?

Kysyköön jokainen omalta tunneltaan?

Eikö totta ole, että meillä vallitsee hiljaisesti hyväksytyä itsekäs elämäntapa. — Haalitaan ja haalitaan, uusia palveluksia ja uusia entistä ihmeellisempiä kulustavaroita — etsitään viihdettä ja hyvää oloa — onhan siihen oikeus — uskaltaisiko joku tätä epäillä.

Rohkein sanoo ehkä monien ajatuksen julk:

"On etiopialaisten oma vika, että ovat köyhä, saamattomia kun ovat ja laiskoja". Kun toimitivat niin kuin me, pärjäisivät varmasti hyvin!"

Tässä haetaan jo avoimesti oikeutta täydelliselle itsekkyydelle (fasismaa, epäilisi joku?) Ja vaivihkaa perustelut hiipivät myös kristillisen ajattelun sisälle:

Jumala on siunannut meitä rikkauksella. Olkaamme iloisia ja kiitollisia ja nauttikaamme täysin siemauksin osaksemme tulleesta Jumalan suosiosta.

Tätä turinaa voisi jatkua vaikka kuinka pitkälle ottamalla esille hyvin tuttuja aiheita: naapurikateuden ja elintasokilpailun tai yhteiskuntamme ikään kuin perustuslaeiksi nousseet pyhät periaatteet:

Taloudellinen kasvu ja kilpailukyky. — Kun keskustelussa joku huomaa ottava perusteluhiin mukaan kilpailukyyn, toiset vaikenevat — viimeinen pyhä totuus on sanottu. Toiset nöykyttelävät päitään. Niin, niin, se on oikein, jos se parantaa kilpailukykyämme. Viimeinen pyhä periaate on tuotu julki.

Minnekähän on unohtunut Lutherin selitys seitsemänten kääpyn: Se kohta jossa meitä kehote varastamisen vastapainoksi auttamaan toista enentämään omaisuuttaan.

Onko lähimmäinen, hänen hätätensä ja tarpeensa, niin kuin Jeesul opetuksen mukaan tulisi olla, meidän aseenteittemme ja toimintamme lähtökohhta? Eikö meidän tarvitse lotkauttaa korvaamme lähimmäisen hädälle — nälkäisen itkulle ja ahdistetun huokauksille? Riittäkö, kun oma vatsa on täysi, uskonnolliset tunteet tarpainossa, kun oma ruumis, sielu ja henki pohottaa yltäköyläisydessä, tuntuu hyvältä ja onnelliselta. "Kun ei oo köyhä eikä kippes?"

Riittäkö tämä todella — riittäkö. Tätäkö on kristillinen usko?

Evankeliumitekstissämme Jeesus pyrki hyvin kärjekäällä esimerkkierotomuksellaan herättämään kuulijoiutensa — juutalaisten — omat tunnot huomaamaan, että tällainen ei riitä, että ei ole olemassa itsekstä, lähimmäisen ohittavaa uskominen vaihtoehtoa.

Fariiseukset, jos ketkään, näkivät maallisen rikkauden Jumalan siunauksena, josta oli lupa nauttia täysin siemauksin. He jopa halveksivat — sivistyneen hienovaraisesti luonnollisesti köyhiä ja sairaita — vähäosaisia, koska näkivät nämä syntisiinä, Jumalan hyväkäänä ihmispoloina.

Sääliä ja murusia pöydälään, sitä he suuressa armelaisuudessaan heille antoivat.

Lasarus sai virua rauhassa rikkaan oven pielessä...Niinpä — ei häntä siitä sentään pois ajettu. Olihan hän siinä nostatamassa rikkaan miehen itseuntoa ja hyvää oloa. Heittäällä hänelle silloin tällöin jonkun almun ja ylimääräisen leivänmurenen, ei tarvinnut vaivautua kauas hyviä tekojaan tekemään. Mutta ei ollut pu-

hettakaan siitä, että hänet olisi kutsuttu tasavertaisena ihmisenä, ihmisten pöytäan syömään vatsansa täyteen ja tunteaan muutenkin, että hän on ihminen, jopa Jumalan rakastama siinä kuin tuo rikaskin.

Jeesuksen opetuksen kärki ei ole siinä, että köyhä saisi tavaassa korvauksen huonosta osastaan.

Se ei myöskään ota kantaa kuoleman jälkeiseen oloilaan, tuonelaan.

Ei.

Vaan se esittää kärjekäästi ja voimakkaasti saman asian, josta Jeesus usein puhui, joka oli Jeesuksen opetuksen ydintä.

Se kohottaa lähimmäissuhteen uskonelämän keskukseseen.

Ei kertakaikkiaan ole olemassa itsekstä uskominen vaihtoehtoa. Kerran rajan takana tämä tosiasia tulee katkeralla tavalla esille. Silloin ei ole enää mitään korjattavissa. — Hartaintaan rukous ei tuo mitään lohtua vaivaan — ei edes sitä vesipisaraa, jolla kieltään kostuttaisi.

Siksi on ensiarvoisen tärkeää — välttämätöntä — tehdä oikeat johtopäätökset tässä ja nyt — rajan tällä puolella. Nyt on pantava asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen.

Ei niin, kuin myöskin helpposti sorrumme ajattelemaan: Että on keskittyvä vain tuon puoleisiin, ne kun ovat tärkeitä, viis maallista.

Ei näin, vaan ehkäpä miltei päinvastoin: Emme voi tavoitella tuonpuoleisia ohi tämän elämän tehtävien, ohi lähimmäisen.

Johannes ilmaisee asian kirjeessään näin:

"Jos joku sanoo: "Minä rakastan Jumalaa", mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valehtelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä."

Lopuksi apostolin tekstiä mukailen: Mutta meistä, meistä, joka olemme kokoonuneet jumalanpalvelukseen, kuin myös muus kristityistä, me uskomme parempaa, sitä joka koituu meille iankaikkiseksi elämäksi.

Saakoon edellä kuultu liikaahtamaan jotakin meidän sisissämme — saakoon se aikaan vapauttavan ahaa elämyksen.

Huomaamaan jälleen kerran synnin olemuksen — itsekkyyden — ja sen myötä kokemään jälleen kerran tuoreena Jumalan rakkauden, sen jonka hän osoitti lähettämällä poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Tämä usko näet avautuu yhä uudelleen ja uudelleen vain oman syntisytemme tiedostamisesta.

Siinä on rakkautta ei siinä etä me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän ensin rakkasti meitä ja antoi poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Tähän tapaan kirjoittaa Johannes.

Ja tämä usko omalla painollaan saa uutta aikaan meidän suhteessamme lähimmäiseen:

Hengen hedelmä on rakkautta, rauha, ilo, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys ja itsensä hillitseminen.

Mutta kysymys ei ole vain tunteista se meidän on vielä muistettava, vaan myös asenteista ja teoista, uusista arvostuksista ja uudesta tavasta elää.

— ○ —

Varatuomari Lasse Vesterinen:

Ajatuksia suvusta ja sukulaisuudesta

Sana sukulaisuus merkitsee meille useimmiten perhepiiriä. Laajempaan perhepiiriinä mielletään isovanhemmat, sedät, tädit, enot ja serkut.

Isovanhempiemme tarinat omista vanhemmistään, isovanhemmistaan, sedistään ja tädeistään jäävät nuorille useinkin unvaisiksi ja etäisiksi muistikuviksi. Näin kävi itellenikin, koska nuoren mielenkiinto on lähellä olevassa.

Sain nuorena juristina Helsingissä ollessani pyynnön Heikki Vesteriseltä tulla keskustelemaan suvun vaihteiden selvittelyjen aloittamisesta. Mielenkiintoni ja tarmoni ohjautuivat tällöin kuitenkin muille sektoreille, enkä saanut asiassa mitään valmista.

Tätä olenkin nyttemmin harmitellut.

Sukuseuramme julkaisut ja Vesteristen sukukirja herättivät vähitellen ajatuksen elävöittää historian harrastustani siten, että miten maamme historialliset vaiheet ja hallitsijavaihdokset ovat lunoet taustatekijöiden esivanhempien elinympäristölle.

Asiaa on voimistanut havainto, että vain viisi sukupolvea sitten alkoi mielikuvitustani kiehtova tapahtumaisarja. Emäpitäjäme Rautalamin Kärkkäälän kylän Häyriälän taloon toukokuussa 1775 syntynyt ja marraskuussa 1798 ripille päässyt Johannes-poika lähti maailmalle sijaansa etsimään. Ei ole tiedossa kuinka pitkälle sen telven aikana nuori mies hihteli länteen päin.

Voimme vain kuvitella, oliko sarkapukuinen ja piksuajukaisen nuoren miehen tuohikontissa eväitten lisäksi kirvesmiehen tai pajamiehen työkaluja. Kirveen ja puokon lisäksi olivat metsästäjän varusteet todennäköisesti mukana.

Vaikea kuvitella, että rahaa oli kovinkaan paljon mukana. Todennäköisesti nuorella miehellä on ollut eväinään monipuoliset metsästäjän, kalastajan, kaskimiehen, kirvesmiehen ja ehkäpä pajamiehenkin ja hevostmiehen tiedot ja taidot.

Varmaan isä ja äiti olivat neuvoneet katsalemaan rehtiä ja vauraan näköistä tyttästä taloa päsähdyspaikaksi. Kuvitelin, että oli sulien vesien aika, kun nuorimies kulki Viitasaaren Huoppanankosen seutuville Korosniemestä Hotakan saaren kautta kulkevaan Pohjanmaalle johtavaan ratsupolkua pitkin. Tiedä häntä — Kokkonen Kaisako hänet soui Hotakan.

Joka tapauksessa viralliset ja niukkaansaiset kirkonkirjat ilmoittavat Johannesen kirjaantuva Viitasaaren kirkonkirjoihin lokakuun 19 päivänä 1800 asuvaksi silloisessa Hilmon virkatalon Hotakan torpassa.

Viikkoja myöhemmin nuori vaeltajamme vihittiin Hotakan torpparin Henrik Kokkonen Kaisa-tyttären kanssa. Häät olivat ilmeisesti paikkaseudulla merkkipäivä. Voimme vain arvailla paljonko veneitä oli Hotakan saaren rannassa. Oliko vieraita Hilmon talosta? Kävikö itse Hilmon isästä Otto von Feandt suurtorpparin tyttären häissä?

Jälkiviisaina voimme sanoa, että päsähdyspaikan valinta oli onnekas. Käynnissä oli jo suuri operaatio, erottaa Vuoskosken jakokunta Hilmon nautinnasta. Hotackan tulevaan taloon oli tulossa laajat nykyisen Vuoskosken kylän 2:n alueet.

Vuosjärvi on tietävästi aina ollut kalaisa järvi, tilalla oli alatorppia kohtalaisen runsaasti kuin myös niittyjä ja raivatua peltoa ja kaskimaita. Metsäriistaakin löytyi salomailta.

Oliko turkisten ja kalojen ppynti ja kaskiviljely sittenkin niin tuottoisaa puhuaa, että nuorukaisemme pystyi omilla hankkeillaan lunastamaan apeltaan puolet perustettavasta talosta?

Erottamisprojektin yhteydessä talo jaettiin apan ja väyn kesken Hotacka ja Koiujjärvi nimisiksi taloiksi. Samassa yhteydessä perustettiin myös Kainulaisille suvun vaiheisiin keskeisesti myöhemmin liittyyä Multamäen talo. Jakotoimituksesta syntyi siksi myöhemminkun sukulaisten kesken riitaisuuksia. Prosessi päättyi vasta 1836 maarekisteriin merkittyyn Hotackan ja Koiujjärven talojen yhdistettyinä tapahtuneeseen sovintojakaon.

Todennäköisesti asioiden kulku ei ainakaan helpottanut se aikarikkiin luottavaksi jäänyt murheellinen viesti, että nuorikko kuoli jo kahden ja puolen vuoden kuluttua näistä häistä Uskon päivänä lapsettomana. — Voimme ehkä olla hieman tungettelevia ja kysyä — lapsivuoteeseenkö? Saattoipa kaunis Koiujjärvi siinäkin Rinnepellolla tuokotoita tehneelle Johanneselle Rötökön ja Haltinvuorten kupeessa synkeänä lampina.

Nuori elämä jatkui sitkeänä. Elämän taistossa karautunut ja miehistynyt Nuorempi Liisa-sisar alkoi katsella toisiaan. Niinpä talvihäät pidettiin uuden vuodenpäivänä 1806.

Koiujjärven Liisa-emäntä, jonka nimi vieläkin elää Liisan jenkä nimesä, synnytti seuraavana suvena Juhoiksi kastetun esikosen. Vuosien saotassa perheeseen syntivät vielä Lauri, Abraham, Taavetti (David) ja Erik nimiset pojat.

Emme tiedä, mitä perheen syntymiseen ja kasvamiseen vaikutti samaan aikaan menossa ollut Ruotsi-Suomen valtiovuoroyhteyden purkautuminen Suomen sotaan ja Porvoon valtiopäiviin. Alkanut suurruhtinuskauusi soti kuitenkin rauhallisen ja taloudellisesti suotuisan jakson perheelle.

Niinpä veljeksemme avioituivat aikoinaan kukin omille tahoilleen Laurin jäädessä kotitaloon. Näistä avioiltoista haaratuu viisi erisuuruista oksasta, lähinnä Keski-Suomeen. Unohtunut vain lienee monessa sukuharassa yhteinen alkuvaihe.

Oksastomme varttii ja laajentui suurruhtinaskunnan rauhallisten vuosikymmenien aikana. Vuosisadan vaihteen ensimmäisten vuosikymmenien myrskykausi ensimmäisine maailmansotineen ja vapaus-

Toimitusneuvoston pj. Hans Molander:

Vesterisen viesti

Sukuseuran toiminnassa vaipeu vuosien saatoa unholaan paljon sel-laista, joka olisi jälkipolville säilyttämisen arvoista heidän etsissä omaa identiteettiään ja rakentaessaan omaa maailmankuvaa. Kohtuullista myöskin on, että ne syyttävät ajatukset ja harmonioit näkemykset, jotka seuran toiminnassa eri yhteyksissä esitettiin, talletetaan ja tuodaan tiedoksi jäsenkunnan keskuudessa mahdollisimman laajasti. Tämä kuin sekin, että oma lehti voi olla se tärkeä yhteydenpitokeino Vesteristen sukukunnan keskuudessa aivan arkielämän tarpeita varten kuin että se ottaisi paikkansa myöskin sukuseuran tiedonantajana, ovat olleet nyt käsillä olevan lehden lähtökohdat.

Lehden tavoitteena voidaan näin ollen katsoa olevan sen, että se sille ominaisine keinoineen pyrki välittämään sitä, mikä sukuseura-toiminnassa parasta on.

Lehden nimen on laatinut vantaalainen Ylen tarkkailija Jorma Vesterinen (s. 8.10.43). Sanat "sinnikkyyys — toimeliaisuus — elämänhalu" lausui Rautalammien kerkonjoensuolaisen Heikkilän talon isäntä Eino Hytönen vuonna 1988 silloisen sukukokouksen osanottajien ollessa kotiseuturetkellä Vesterilän kylässä. Kuvattessaan käsitystä Vesteristen suvun edustajista oli hän pitkän elämänsä aikana tullut siihen johtopäätökseen, että silloin kun suvun ominaisimmat piirteet ovat parhaimmillaan, voidaan niitä kuvata edellämainitun sanoin. Kun tähän käsitykseen arvattavasti voidaan laajasti suvun edustajien keskuudessa yhtyä, on niiden säilyttäminen lehden nimissä katsottu aiheelliseksi.

Kuten tiedetään, on julkaisu-toiminta sukuseuran piirissä ollut aina varsin vireitä. Sitä todistaa kuusi eri sukututkimuksellista julkaisua, joista luonnollisesti Eero O. Vesterisen toimittama sukukirja on kai-kin tavoin merkittävin. Tässä suhteessa voidaan pitää odotettuna, että julkaisu-toiminta on saanut jatkeekseen myös oman lehden. Sukuseuran historia antaa aiheen otaksua, että elinvoimaa lehden julkaisuun tulee jatkossakin olemaan.

Lehden toimituskunnan tarkoituksena kuitenkin on ollut, että lehti toimitettiin vuorovuosin aina sukukokouksen pidon jälkeen. Tämä tarjoaisi mahdollisuuden kertoa sukukokouksen kulun ja muut asiaan liittyneet vaiheet niillekin sukuseuran jäsenille, jotka eivät ole tilaisuudessa olemaan kokouksessa läsnä.

Sukuseuran toiminnassa syntyy varsin runsaasti sellaista dokumentaariota, joka vaatisi turvallisen ja pysyvän säilytyspaikan. Tällaiseksi on sukuneuvosto kaavailut eräänlaista "liitonarkkia" — sukuarkua, joka olisi aina sukuseuran puheenjohtajan hallussa.

Sukuneuvoston puolesta lehden toimituskunta peräänkävyyttäkin nyt sellaisia asianharrastajia, joilla on kansanperinteesen nojautuvia käsityksiä matka-arkkujen perinteisistä mitoista ja suhteista. Arkun koristeena, kaiverruksena tulisi olla Matin puumerkki ja muita suomalaiskansallisia ornamentteja.

Arkun tekijät niin puutöiden kuin takorautaisten osien suhteen on jo sukuneuvoston tiedossa samaten kuin tarveaineiden lahjoittajakin. — Vain piirustukset puuttavat.

Sukuneuvosto olisi kiitollinen vihjeistä, kenen puoleen sen tulisi asiassa kääntyä. Sanomattakin on selvää, että jokainen suvun jäsen, joka k-kee edelläesitetun omakohtaisena haasteena, voi toimittaa ehdotuksensa jollekin sukuneuvoston jäsenelle sukuneuvostossa käsiteltäväksi. Ehdotus saanee osakseen vastakaikua.

Näillä saatesanoilla lehden toimituskunta jättää aikaansaannoksensa jäsenkunnan asiantuntevaan harkintaan.

...ajatuksia suvusta, jatk.

sotineen ei sanottavasti estänyt sukumme juurtumista pohjoiseen Keski-Suomeen. Myöhemmät talvi- ja jatkosota olivat tietenkin osastollamme kova koettelemus. Syrjäseutujemme elämä kulki yleensä omaa rauhallista kulkuaan eri suurruhtinaitten, valtionhoitajien ja tasavallan presidenttien vaihdellussa valtiolaivan peräsimessä.

Näistä kaikista seikoista joh-tuen oksastomme kätkee sisälleen monta surun, murheen ja epäonnen kuin myös ilon, onnen ja menestyksen tarinaa. Tarinoita aina valtiollisten elämämme kärkepaikoille saakka, vieläpä Pietarin hoviakin sivuten. Ehkäpä saamme niitä joskus ilmoille.

Tämä puuha vain vaatii kärsivällisempää ja asialleen innotuneempaa puurtajaa. Työssäni piti aikoinaan enempi saada muut tekemään työt, kuin tehdä niitä itse. Sanotaanhan: "Ei vanha koira helpolla opi toisella tapaa istumaan."

Vaikeuksiakin on, arkistot ovat etäällä ja vähän itsestään ilmoittavia, kuin myös vaikeasti lähestyttäviä. Kirjureitten kä-sialat eroavat toisistaan, eivätkä aina ole helposti luettavia.

Ongelmia on myös vanhan vi-rastoruotsin sanontojen ja termien sisällön tajuamisessa. Toisaalta sitä helposti lioit-tee vaikeuksia.

On myönnettävä, että löytäessään pienemmän ihmisen elämää valaisevan lisätiedon kuivien ja tilastoluotoisten merkintöjen lisäksi, tuntee iloa. — Tuntematon henkilö alkaa saada tutumpia piirteitä.

Löytäessäni vaarini isoisan eli toiseksi vanhimman Lauri-veljeksensä puumerkin ")", koin merkittävän tunnelman.

Istuin kauan hiljaa ja katse-lin puumerkkiä. Tuntui siltä kuin Lassin pellon nimessä elä-vä esi-isäni olisi asiakirjan vä-lityksin henkisesti puristanut kättäni, tuoden esille ilonsa ta-paamisestamme sekä terveiset puolentoistasadun vuoden takaisilta tuntuilta tanhuilta, roh-kaisten samalla jatkamaan tu-tustumista.

Tämän laatuista hetkiä, min-kä Eero Vesterinen on muistel-missaan myös kuvaillut, kuten viime kesänä kuuilimme, sattuu vain kerran elämässä.

Viiatasarella huhtikuun 12 päivänä 1991

Lasse Vesterinen

Sukuseuran myyntiartikkelit

Sukuseuralla on myynnissä erilaisia sukutunnuksia sekä julkaisuja. Seuraavassa niitä koskeva luettelo hintatietoineen:

Sukutunnuksut

1. Pöytäviiri, suunn. tekstiilitaiteilija Jukka Vesterinen. Sopiva omaan kotiin tai merkkipäivälähjäksi suvun edustajalle. Hinta 130 mk.

2. Sukuryijyn tekopiirustus, suunn. Jukka Vesterinen. Langat on tilattavissa Helmi Vuorelma Oy:ltä Lahdesta. Piirustuksen hinta 50 mk. sis. myös värikuvan valmiista ryijystä.

Sukujulkaisu

No 1 Heikki O Vesterinen: Nimi-historiallinen tutkielma Vesteri-nen-nimestä. Kirjan on kustantanut kauppaneuvos Arvo W Vesterinen 1968. Hinta 10 mk.
No 2 Eero O Vesterinen: Polve-ta polveen — taustatietoa kanta-

isistä ja eräistä muista varhaisem-mista Vesterisistä. Hinta 20 mk.
No 3 Eero O Vesterinen ja Hei-ki O Vesterinen: Äyräpään Veste-rist 1943-1960 (moniste). Hinta 5 mk.

No 4 Heikki O Vesterinen: Kah-deksantoista sukupolvea. Monis-te, loppunut.

No 5 Eero O Vesterinen: Suku-kirja. Loppunut. — Sukukirjan lisäpainoksen ottamisesta tietoja muualla lehdessä.

No 6 Arvo Vesterinen — Heikki O Vesterinen — Eero Vesterinen — Heikki J Vesterinen: Sylveste-ristä Vesteriseen. Neljä artikkelia Vesteristen suvun varhaisvaiheista. Hinta 20 mk.

Tilaukset: Hans Molander, Wal-lininkatu 8A3, 00530 Helsinki. Puh. 90-767 145 joko puh. tai kir-jitse. Toimitustapa: viiri postien-nakkona, piirustus ja julkaisuut postitse laskua vastaan.

Sukukirjasta

Eero Vesterisen toimittama su-kukirja on pitkään ollut lop-puunmyyty. Uusintapainoksen ottamisesta on sukuneuvoston kokouksissa usein keskusteltu. Asian tekee vaikeaksi se, että uusintapainoksen alkuhinta on varsin korkea. Tällä hetkellä en-simmäisen 100 kpl:een erä mak-saisi 187 mk/kpl, kun 200 kpl:een painoksen kappalehin-naksi tulisi 99,50 mk.

Ennakkotilauksia seuralla on noin 35 kpl, joten varsin mitta-vasti jäisi seuran varoja kiinni loppuvaraston ennenkuin se saataisiin myytyä. Myös on har-kittu sukukirjan päivitystä eli täydentämisestä. Tällöin sukukir-jan saattaisi hankkia kaikki su-vun jäsenet, jolloin hankke olisi taloudellisesti kannattava.

Asiaa kahkitaan ja kypsytetään.

SUKUNEUVOSTO 1990—1991

Seuraavassa esitellään lyhyesti Vii-tasaarella valitun sukuneuvoston jäsenet:

Sukuneuvoston ja sukuseuran puheenjohtaja Seppo Tapio Vesterinen, synt. 27.2.1939 Rautalampi. Eläkkeellä oleva ylikonst. yrittäjä. Osoite: Vanhatie 7, 16600 Järvelä. Puh. 918-651302.

Varapuheenjohtaja Paavo Vihti-ri Vesterinen, kunnallisneuvos, ag-ropologi. Synt. 2.3.1918 Laukaa. Osoite: Perttula, 41310 Leppävesi. Puh. 941-632803.

Sihteri Raimo Kalevi Vesteri-nen, agronomi. Synt. 11.12. 1942 Viipuri. Osoite: Kaskenkaatantien 18 C 30, 02100 Espoo. Puh. 90-4452568.

Rahastonhoitaja Hans Gustav Molander, Kalle V:n (synt. 3.1.1870) Eliinan (synt. 27.6. 1910) pka, va-ratuomari. Synt. 16.6.1934 Helsin-ki. Osoite: Wallinkatu 8 A 3, 00530 Helsinki. Puh. 90-767145.

Muut jäsenet:

Hilkka Marjatta Silvola, Taavetti V:n (synt. 12.10.1875) Helmin (synt. 29.11.1904) tr, hammaslääkäri. Synt. 27.2. 1938 Jokioinen. Osoi-te: Matinkulma 5 A 6, 02230 Espoo. Puh. 90-8033447.

Terttu Liisa Nuutinen, Kalle V:n (synt. 3.1.1870) Aionon (synt. 5.10.1899) tr, eläkk. oleva posti-toim. hoitaja. Synt. 6.5.1924 Rau-talampi. Osoite: Alatie 11, 77700 Rautalampi. Puh. 979-30135.

Kaija Marjatta Kinnunen, Viljo V:n (synt. 29.9.1920) tr, KTM, ts-tosiht. Synt. 14.8.1957 Rautalampi. Osoite: Viitavuorentie, 77930 Kerkonjoensuu. Puh. 979-32845.

Arto Juhani Vesterinen, maanv. Synt. 30.1.1961 Rautalampi. Osoi-te: Hanhilahti, 77700 Rautalampi. Puh. 979-30111.

Erkki Matias Vesterinen, lääk.lis. Synt. 30.8.1939 Viitasaari. Osoite Kissanlankuja 17, 17200 Vaaksy. Puh. 918-661161.

Heikki Johannes Vesterinen, merkonomi. Synt. 23.5.1920 Rau-talampi. Osoite: Mariankatu 18 A 12, 48100 Kotka. Puh. 952-18145.

Jaakko Juhani Vesterinen, tek-nikko. Synt. 8.1.1942 Viilppula. Osoite: Susitie 28 F 41, 00800 Hel-sinki. Puh. 90-785674.

Outi-Leena Justiina Vesterinen, FM. Synt. 22.11.1955 Kuhmo. Osoi-te: Olavinlinnantie 7 C 38, 00900 Helsinki. Puh. 90-333341.

Kuvastoa Viitasaarella.

Viiatasaren Vesterisiä

Ns. ökytalo eli Keitelelehdenpohjan Pietilä.

Vieressä: Solisniemen talo. Yllä: Solisniemen emäntä Lyyli Vesterinen ja ent. kansaned. Rauno Vesterholm. Yllä oik: Kokousvieraita Pietilässä.

Vesteristen Viestin jakelu

Lehti lähetetään jokaiselle sukuseuran jäsenelle.

Suomen ulkopuoliselle lehteä lähetetään ilmaiseksi niin kauan kuin painosta riittää.

Tilaukset: Terttu Nuutinen, Alatie 11, 77700 Rautalampi. Puh. 979-30135.